

POUPĚ Z PIVOVARSKÉ ZAHRÁDKY

je bláhová, neohrabaná a bohužel i přihlouplá prácička. Nemělo by se o ní ani mluvit. Znam divadelní hru, která sloužila filmovému povídkáři za předlohu. Ta hra je ztělesněním naprosté a příkladné neschopnosti. Venkovské občanstvo se při představení raději dívalo na hasiče než na scénu a v pohledu nenáročných selek byla trpká výčitka.

Poupě prý v pivovarnictví znamenal velmi mnoho, tato hra neznamená nic ani v poslední pivnici. Předvádí vynálezce jako výrostka slušně se chovajícího a slušně zamilovaného. Když milý Poupě ve hře dospěje, musí se starat jen o místa a je *předmětem* charitativní péče šlechtické a péče Václavíčkovy. Václav Šídlo a Heppil jsou snad jakžtakž postavy, ale všechny zjevy ostatní se dají přirovnat leda k řečňujícím mátohám. O práci nebo o životě se člověk z nešťastné hry pranic nedovídá — tím méně ovšem o vynálezcově tragice. — Filistrovské pletichy a honba za záhadným rukopisem (který v autorově duši zastupuje dramatický čin) nemohou přece vnuknout ani ždibec podobné představy.

Skutečný pan Poupě byl chlapec, ale Slavínský o něm může udělat film, jen když důkladně zapomene na koktavé anti-drama libě vonícího názvu Poupě z pivovarské zahrádky.